

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/90/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123207265
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123207265.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísaná v parížskom Registri obchodu a spoločností pod č. 542 097 902, konajúca na území SR prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného: SOUKENÍK – ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o primerané finančné zadostučinenie 600,- eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 100,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 31.07.2023 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia (ďalej aj len „PFZ“) vo výške 600,- eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17Csp/52/2022 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (ďalej aj len „NZP“) bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešná rozsudkom prvoinštančného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 14.03.2023. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

Žalobkyňa uzavrela so spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s. dňa 27.9.2005 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 261238082797827, na základe ktorej jej bol zo strany uvedenej spoločnosti poskytnutý úver vo výške 13 243 Sk (439,59 EUR) na kúpu tovaru v hodnote 14 898 Sk (494,52 EUR) s priamou platbou pri nákupe vo výške 1 655 Sk (54,94 EUR), ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 9 mesačných splátkach po 1 655 Sk (54,94 EUR). Zmluvný vzťah zanikol splnením – splatením úveru – dňa 17.7.2006.

Čo sa týka zmluvnej podmienky o použití splátok, predmetné zmluvné dojednanie už bolo v iných obdobných konaniach (napr. rozhodnutiami tunajšieho súdu sp. zn. 12Csp/321/2017 zo dňa 2.10.2020 alebo sp. zn. 11Csp/19/2022 zo dňa 6.5.2022) vyhodnotené ako neprijateľná zmluvná podmienka a súd sa opätovne, i s odvolaním na princíp právnej istoty, stotožňuje s posúdením predmetnej zmluvnej podmienky ako napĺňajúcej znaky neprijateľnosti. Hoci žalovaný sa bránil tým, že žalobkyni nikdy neboli účtované iné poplatky a účtované by jej beztak mohli byť iba poplatky v zmysle zmluvných dojednaní, smerodajnou je teoretická možnosť realizácie príslušnej zmluvnej podmienky, ktorej znenie umožňuje veriteľovi využitie splátky úveru použiť nielen na úhradu samotnej zmluvne dojednanej splátky, ale

aj na iný účel, čo v konečnom dôsledku môže zapríčiniť omeškanie s úhradou samotnej splátky a následné sankcie, či už zákonné (v podobe úrokov z omeškania, prípadne v podobe zosplatnenia úveru) alebo zmluvné (napríklad zmluvná pokuta). Predmetná zmluvná podmienka tak nezohľadňuje vôľu spotrebiteľa a jeho oprávnené záujmy na splatení prioritne splátok úveru a prenáša na veriteľa možnosť bez vôle spotrebiteľa použiť úhrady splátok na iné finančné nároky veriteľa. Umožnením ľubovôle veriteľa ohľadom otázky účelu vykonanej úhrady je podľa názoru súdu naplnená črta hrubej nerovnováhy v právach a povinnostiach medzi zmluvnými stranami v neprospech spotrebiteľa, ktorému takáto zmluvná podmienka bola pri uzatváraní zmluvy vnútená spolu s ostatnými zmluvnými dojednaniami.

Ohľadom druhej žalobkyňou označenej zmluvnej podmienky týkajúcej sa zmluvnej pokuty súd a priori považuje za kľúčovú skutočnosť, že dojednanie zmluvnej pokuty sa nachádza vo formulárových všeobecných podmienkach, napísaných miniatúrnym písmom, a tak možno jednoznačne vylúčiť individuálne vyjednanie takejto zmluvnej podmienky a vedomosť spotrebiteľa o tomto finančnom následku prípadného nesplácania úveru. Zmluvná pokuta bola spotrebiteľovi v podstate vnútená spolu s ostatnými zmluvnými podmienkami a naplňa v zmysle aktuálnej právnej úpravy neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka, pretože od spotrebiteľa vyžaduje uhradenie plnení, o ktorých nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný. Hoci v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere takáto zmluvná podmienka nebola v rámci výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka ešte uvedená, tým, že tento výpočet je iba deklaratórny, možno poukázať na jej neprijateľnosť i v intenciách súčasnej právnej normy, keďže následný rozšírený výpočet neprijateľných zmluvných podmienok iba odzrkadľuje základné kritéria, na ktorých posúdenie neprijateľných zmluvných podmienok spočíva. Navyše sa žiada dodať, že zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute podľa názoru súdu ani nenaplnia formálne požiadavky na dojednanie o zmluvnej pokute v zmysle § 544 Občianskeho zákonníka, kde sa pre platné dojednanie zmluvnej pokuty vyžaduje písomná forma. Pre úplnosť sa žiada dodať, že predmetná zmluvná podmienka už taktiež bola judikovaná v iných obdobných konaniach ako neprijateľná zmluvná podmienka (napr. rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. sp. zn. 17C/219/2015 zo dňa 3.2.2016, rozhodnutím Okresného súdu Vranov nad Topľouč.k.10C/465/2012-23 zo dňa 26.8.2014, či žalobkyňou uvádzaným rozhodnutím Okresného súdu Prešovč.k.11C/23/2014-88 zo 16.5.2014, ktoré bolo potvrdené Krajským súdom v Prešove rozhodnutím sp. zn. 1Co/161/2014 zo dňa 20.10.2014).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citovaných právnu úpravu súd vyhovel žalobe žalobkyne v plnom rozsahu a obe ňou označené zmluvné podmienky určil za neprijateľné, spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Dôsledkom neprijateľnosti predmetných zmluvných dojednaní je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ich neplatnosť.

Ako spotrebiteľka si uplatnila satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je odmenou spotrebiteľa za úspech na súde. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Uplatnený nárok zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v zmluve používal dve neprijateľné zmluvné podmienky a za každé z týchto porušení spotrebiteľského práva si uplatňuje PFZ vo výške 300,- eur. Žalovaný opakovane v súdnych konaniach zotrváva na platnosti predmetných zmluvných podmienok.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

2.1 Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobkyňa poskytnutý úver zo strany žalovaného splatila v zmysle podmienok dojednaných v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho zmluvný vzťah zanikol zákonom predpokladaným spôsobom teda splnením ku dňu 17.07.2006. Aj napriek vyššie uvedenému, žalobca po takmer 16 rokoch po zániku Zmluvy o spotrebiteľskom úvere inicioval súdne konanie. Mal za to, že výkon práva, ktorým žalobkyňa iniciuje konanie, ktoré už nie je spôsobilé v žiadnom ohľade posilniť, či inak zmeniť postavenie spotrebiteľa resp. odstrániť spornosť v zmluvnom vzťahu, sa javí ako príklad zneužitia práva vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len účelovo a zámerne si v nadväznosti na základné konanie uplatňovať v ďalšom konaní primerané finančné zadostučinenie. Zákonodarca ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane

spotrebiteľa nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie.

2.2 Pokiaľ by konajúci súd mal za to, že právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je v prípade žalobcu dané navrhovaná výška uplatneného nároku je podľa názoru žalovaného jednak v rozpore s požiadavkou primeranosti, ktorá je pri uplatňovaní tohto nároku smerodajná, pričom žalobkyňa v žalobe ani len neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku tej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa domáha cestou podanej žaloby. Primerané finančné zadosťučinenie nemá v žiadnom ohľade funkciu sankčnú a už vôbec nemá slúžiť na obohatenie žalobcu, ani na obohatenie jeho právneho zástupcu, ale má prioritne slúžiť ako náhrada určitej ujmy, ktorá žalobcovi vznikne v súvislosti s porušením jeho práv.

3. Žalobkyňa v replike okrem iného uviedla, že ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Vo vzťahu k výkladu ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022. Je zrejme, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 27.09.2005 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovaným. Určenie NZP je podľa zákona o ochrane spotrebiteľa jedným z najtypickejších príkladov, ktoré ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ako úspešné uplatnenie predpokladá. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe sankcie určenie NZP. Následné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno určenie NZP a nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia stotožňovať alebo považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z primárneho právneho vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je podotkla, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Primeranosť sumy 600,- € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Zároveň uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Aj keď výška PFZ je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné. Pri nepeňažných nárokoch (NZP), z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by kritériom posudzovania primeranosti mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu poruše spotrebiteľské práva na finančnom trhu a aj napriek množstvu rozsudkov neustále používa nekalé obchodné praktiky finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok.

4. Žalovaný v replike uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie uplatnené v tomto konaní je už len s poukazom na výšku poskytnutého úveru (439,56 eur) uplatnené v zjavne neprimeranej výške. Žalobkyňa svoj nárok odôvodnila len úspešnosťou o základnom konaní, pričom žiadne iné okolnosti, ktoré by však bližšie odôvodňovali ním uplatnenú výšku zadosťučinenia, žalobkyňa doposiaľ neuviedla. Podľa žalovaného nemožno automaticky priznávať spotrebiteľom vyššie sumy z titulu primeraného finančného zadosťučinenia len z dôvodu uplatnenia viac nárokov v základnom konaní a vo vzťahu ku každému nároku spotrebiteľovi priznávať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- €.

5. Predmetom konania bol nárok žalobcu, predmet ktorého nedosiahol sumu 1.000,- eur, pričom skutkové tvrdenia neboli medzi stranami sporné. Súd preto vo veci pojednávanie na prejednanie veci nenariadil (§ 177 ods. 2 písm. a) Civilného sporového poriadku) a rozhodol na základe dôkazných prostriedkov, ktoré súdu predložil žalobca.

6. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov s opravným uznesením zo dňa 24.02.2023), ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6.1 Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 24.03.2023, č.k. 17Csp/52/2022-75, určil, že zmluvná podmienka v žiadosti/zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 261238082797827 zo dňa 27.9.2005, uvedená vo všeobecných podmienkach CETELEM SLOVENSKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru v časti III. Klasický úver, III.-4 splácanie úveru v bode III.-4-1 v znení: „Cetelem splátku použije na úhradu dohodnutých úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere, prípadne podľa sadzovníka poplatkov platného v deň čerpania úveru (ďalej len „SP“), vrátane čiastky určenej na úhradu poistného, pokiaľ je klient poistený a splátku príslušnej časti úverovej istiny je neprijateľná. Zároveň určil za neprijateľnú zmluvnú podmienku časti V. Záverečné ustanovenia, v bode V.-3 v znení: „Ak klient poruší svoju povinnosť splácať poskytnutý úver riadne a včas, je Cetelem oprávnený požadovať od klienta, aby zaplatil zmluvnú pokutu vo výške 8 % z každej splátky, s úhradou ktorej sa dostal do omeškania viac než 30 dní. Zmluvná pokuta je splatná bezodkladne potom, čo klient dostane písomnú výzvu na jej úhradu.“

7. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

9. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákon o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.09.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti,

napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietať v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2022, sp. zn. 3Cdo/31/2020).

10. V prejednávanej veci je zrejmé a medzi stranami nesporné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 17Csp/52/2022, v dôsledku čoho boli vyhlásené niektoré zmluvné podmienky týkajúce sa poskytnutého úveru za neprijateľné. Súd má teda za to, že pokiaľ bola žalobkyňa úspešná v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práv ako spotrebiteľa, základ nároku je daný. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie (t.j. relatívnu náhradu nemajetkovej ujmy), ktoré môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

11. Pokiaľ ide o samotnú výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bola aj rozsudok sp. zn. 17Csp/52/2022 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním. Za určenie každej neprijateľnej zmluvnej podmienky súd priznal žalobkyňi PFZ vo výške 50,- eur, t.j. spolu 100,- eur (2 x 50,- €).

13. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 56/2017 z 08.02.2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať písomne odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho

sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).